

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השינה הזאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל: כי אביאנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודקש ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רעות רבות
וצרות ועתה לשירה זאת לפניו לעד לא השבח מפי זרעך כי דעתך
את יצורך אשר הוא עשה הום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מיעודם זהה, אל תפנו אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את
בריתך! ובשער זאת אבאים אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדרות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדרות והעמילות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסתל ישרים (פרק א' ז'), וכי השיעור אשר כבש את
יצרו ותאותינו, ונתרחק מן המורחיקים אוינו מהטוב, ונשתדר לדבק בו, כן ישיגו
ישמח בו.

העניין האמור אין יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של מי הפורים, את האורה ושמחה ושםון וקר', עליו
לשימים אל לבו את עבודתם של ישראל בימים הם, שהבו בתשובה בלבב שלם
ורוח נשברה, עד שנהיו "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מרווחים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו די'קא, שברואבי היהודים לשלווט
בhem ונהפוך הוא אשר ישלווה היהודים מהמה בשניהם, צכו ל"קימו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלויים עליהם", ל"יום משותה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "הנימים קאללה נזפרים ונעשים בכל דור ודור,
משפחה ומושפה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר, וימי הפורים קאללה, לא יעברו מותך
היהודים, וזכרים, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים הם", אלא גם "בזמן הזה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית,
כך יזכה לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שאין
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטעם ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמח בו" בימינו אלה, כשאורה של האולה כבר מצבין וועלה].

שמחת פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יוכנו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יcone, וכמו שאמר הכתוב "שמחה וששון ליהודים", ליהודים די'קא.
"יהודי" הוא הכהן לעבודה זהה (כדי'א ב מגילה י, א), המתරחק מהבליהם של
הגוים, והמתדבק בכל נמי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדשה "דת יהודית".
לאיש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אכלן כ"י פורען

ראש מכון, מכון תפארת

שורש שנותו של המן — שנת הדת

"וַיֹּאמֶר לְהָמִן לְרֹאשׁ תְּעִמָּדוּ דְבֵיכִי מְרֻדְכִּי כִּי הָגִיד לְהָמִן אֲשֶׁר הוּא יְהוָה" (אסתר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, ששנותו המן למרדכי לא הייתה מעצם ה"חוצה" שמרדכי
לא השתחזה לו. אלא שנאה מיהודה עליו בלבו, בגלל זה שמרדכי היה "יהודי".

ובביאור הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, כי הגיד להם אשר הוא יהוד
ו לפיכך היה שנותו עליו ובמא, כי אין שנה נשנת הדת, ע"ל. שנת המן
שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנת הדת. שנת המן
 למרדכי הייתה בגל שהוא יהוד, והוא יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור
להשתחזה לעבודה זהה. ושנת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "וַיֹּאמֶר בְּעִינָיו וּגְוּ כִּי הָגִיד לוּ אֶת עַם
מְרֻדְכִּי", ופי הגר"א ז"ל, כי אמרו לו שאינו כורע מחתמת **שהוא יהודי**, ע"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגדותיו היה לעקו את הדת,
וכמו שכתב הגר"א עה"פ (פסוק ו) "וַיִּבְקַשׁ המן פִּירּוֹשׁ לְעַקּוֹרְתַּתְּהָ". וכן,
מכיוון שכל עיקר שנותו של המן למרדכי ולבומו היה על עסקין דת, אךطبع
הדבר, שאחיצתי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המן? כתיב: "וַיִּקְרַשׁ הָמִן לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל
מִלְכּוֹת אֲחִשְׁוֹרֹשׁ עַם מְרֻדְכִּי". וממי הם אלה הנקרים "עם מרדכי"? אמורים ח"ל
(מגילה יג, ב): "אמר רבא, בתקילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי ומנו רבנן
ולבסוף בכל היהודים".?

עם מרדכי? מאן נינהו? רבנן! הם מהו אשר עוררו את שנותו של אותו
רשע באופן מה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מהו "יהודים", והוא יש לו תורה,
יהוד יש לו דת, המונעת אותו מהשתחזהות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל
לסבול.

עובדתנו בעיקתא דמשיחא — להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זהה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמהרי"ל דיסקין צ"ל, שאמר על הוצאות הרבות שייפוי באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליכער איד' נצ'ל". כשהשאלוהו, "ומי הוא עהרליכער איד'?"
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למדך שכך היא המידה: מי שמוביל מהגויים,
הוא הוא ה"יהודי" הדבוק בדת האמת, בחים האמתיים, ובוגדים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולאיין בשם רבו הגר"א (כפי שמצוא בספר
אמונה והשגחה להגר"ש מלצון), כי כל סדרא ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאלף הששי, ופסוקי כל סדרא מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זה עולה, שהשנה הנוכחית מוכנות נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, נראה
מה כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב בiter פירוט: "שהמן רצה לעקו הכל, זה להשמיד" אלו המצוות שום כנגד הנשמה, להרוג הוא הרוח הרוחני, לאבד הוא המזון. מתרת המן היה להטהר בטל אותם מן המזון.
ב. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "וְהַכֵּל הִיא מִפְּעַם מְרֻדְכִּי דְּהִיּוֹן יְהוָה, שבשלבך לך רע מרדכי", ע"ל.
ג. והינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה במילוי המועדת לנו, במלא הקדשה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן, שחלק מישראל נמצא על אדמתם, אבל תואר "הארץ".